

sagt, at det frivillige foreningsarbejde i bredeste forstand er et dansk særkende, og derfor er det ikke en almindelighed; det er faktisk et klenodie, jeg har hevet ind i redegørelsen, og som det egentlig ligger uden for en kulturministers ressortområde at beskæftige sig med, hvis man ser støttemæssigt på det osv. Men jeg har faktisk set det som et væsentligt element og som noget, vi skal tage vare på og give nye udfordringer, også for at styrke og stimulere kulturpolitikken.

Det er ganske rigtigt, at ytringsfriheden ikke har noget med økonomisk støtte at gøre, men mulighederne for at komme til orde har altså noget at gøre med at få frisat nogle ressourcer til at udtrykke sig med, og derfor har økonomi og økonomiske støttemuligheder hen ad vejen også en del med ytringsfrihed at gøre.

Den folkelige kultur brugte fru Ester Larsen megen tid på, og det vil jeg gerne kvittere for, for jeg er hundrede procent enig i, at det er og bliver en stor kulturpolitisk opgave at sikre den folkelige kulturs udviklingsmuligheder, men det er først og fremmest en lokal opgave. For den er netop, som hr. Peter Duetoft siger, lokalt forankret, og derfor skal den også langt hen ad vejen finansieres lokalt, og kun momentant og i begrænsede perioder bør staten inspirere yderligere til dét.

Men jeg vil opfordre kommunerne til at tage deres forpligtelse på sig fuldt ud hele vejen rundt på det område, også de kommuner, ofte små landkommuner, der har prioriteret kulturpolitikken meget, meget lavt, helt derned, hvor det næsten kommer ned under gulvbrædderne, for dér kunne man sige at den folkelige kulturs muligheder for at komme til udtryk måske netop trædes under fode.

Så vil jeg sige hr. Torben Rechendorff tak for, at hr. Rechendorff tog sig tid til at læse redegørelsen to gange og stadig væk kom frem til, at der var flere plusser og udråbstegn og bekræftelser på, at det er det rigtige, der står i redegørelsen.

At den skulle være tandløs og ufarlig, har jeg jo forsøgt at afvise i den forstand, at jeg har gjort opmærksom på, at det er en overordnet diskussion og netop ikke en overfladisk diskussion, vi skal have, og at jeg derfor ikke har kunnet provokere med meget kontante udspil, men jeg havde dog håbet, at jeg måske havde kunnet provokere Folketinget lidt mere ved at sige noget om, at den danske identitet og det danske sprog skal stå i centrum for dansk kulturpolitik i fremtiden – sammen med en række andre ting,

der har båret dansk kulturpolitik frem til nu, f.eks. ytringsfriheden, det kulturelle demokrati og kvalitetsbegrebet osv., begreber, som vi jo hele tiden skal nyformulere for at holde dem spændstige.

Så jeg vil godt sige, at jeg opfatter ikke redegørelsen som tandløs, og jeg håber også, at debatten her i dag kan give hr. Rechendorff mod til at bide sig godt fast i den.

Så nævnte hr. Rechendorff to konkrete områder, som tiden er ved at løbe fra, nemlig teaterlovgivningen og museumslovgivningen.

Her er jeg ganske enig, og jeg har netop rejst en teaterpolitisk debat, og den skal vi holde intens, indtil det er muligt at ændre lovgivningen på de punkter, hvor vi nu til den tid kan blive enige om det.

Det er selvfølgelig beklageligt, hvis fire museer ikke kan få den støtte, som de kunne se frem til at få, men som hr. Duetoft siger, er solen jo ikke gået ned endnu, og hvem ved, hvad der er sket, inden vi når aftenstunden? Det er muligt, at der sker mirakler, det kan man ikke vide.

Men jeg vil i øvrigt sige, at Teaterrådet til hver en tid er sat til at prioritere inden for den bestående ramme, og det har jeg fuld respekt for at det gør, og det er ikke muligt inden for den ramme at sende regningen videre til kulturministeren, og det tror jeg også Teaterrådet har forstået.

Og med hensyn til museumspolitikken er vi for den sags skyld klar til at lovgive på museumsområdet i morgen, for der ligger meget godt materiale og mange konkrete forslag, men vi må vente, for netop museerne står i centrum for de regionale kulturforsøg, og vi må derfor afvente yderligere svar derfra, men så er der nok også et lovgivningsbehov, og det forstår jeg at hr. Rechendorff vil støtte os i.

Over for fru Margrete Auken vil jeg kun gentage den bemærkning om, at jeg var skuffet, som jeg kom med i starten med hensyn til, at redegørelsen var banal og klam osv., men det får jeg måske svar på nu, og så kan vi måske fortsætte debatten.

Men der var dog en kvittering for, at vi støtter og styrker den skabende kunst. Så det var da godt, at der var ét punkt, hvor fru Margrete Auken og jeg kunne mødes omkring denne kulturpolitiske redegørelse.

Jeg skal ikke her komme ind på Starekassens situation; den tror jeg vi kan tage i en anden sammenhæng. Men det er ikke, fordi jeg ikke